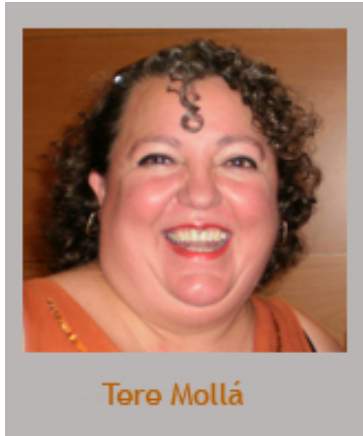

Desigualtats, les sabem reconèixer?

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dijous, 6 d'octubre de 2016 15:30

OPINIÓ

En massa ocasions se'ns acusa a les feministes de "radicals" per passar-nos la vida reivindicant una igualtat real entre dones i homes i no conformar-nos amb la igualtat formal en què vivim.

□

Denunciem amb dades i amb fets aquestes desigualtats per fer-les més visibles. I no només recorrem a les xifres (teòricament) objectives que ens mostren les enquestes i els saberuts estudis que es realitzen en els laboratoris de tot tipus. No. No ens fa massa falta. Només amb observar les realitats quotidianes i amb uns ulls ben oberts sabem percebre-ho ràpidament.

És just en aquest moment, en què una mirada entrenada ho percep i li posa paraules, quan salten les alarmes patriarcals (de dones i homes, tot s'ha de dir) per cridar-nos radicals, feminazis i altres perles d'aquest tipus i que ja coneixem . En fi ...

I és que com diu la frase "No hi ha pitjor cec que el que no vol veure" i aquí hi ha les

Desigualtats, les sabem reconèixer?

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dijous, 6 d'octubre de 2016 15:30

desigualtats però si no les sabem veure, si les mantenim ocultes als nostres ulls, ens resultarà molt més fàcil seguir visquent segons l'ordre establert. Un ordre d'altra banda, absolutament imposat pel patriarcat per mantenir tots els seus privilegis.

Anem a observar aquest ordre i desgranar algunes de les "normalitats" quotidianes. La por, aquesta potent arma que permet la dominació. La por, per exemple, a caminar soles i de nit és un fet que totes coneixem perquè l'hem patida en alguna ocasió. I aquesta por real és la conseqüència d'ocupar l'espai públic que simbòlicament pertany als homes. I el missatge que es transmet és que no s'ha de transitar quan s'ha fet fosc perquè ells poden ocupar tot, fins i tot el teu cos, per estar al seu espai. Si ja sé que dit així pot sonar una mica brusc, però el missatge simbòlic que es transmet és aquest: "Aquest és el meu espai i si l'ocupes, jo puc ocupar-te fins i tot a tu". Sense més raó que aquesta.

Un altre exemple. Legalment està establert que tant el pare com la mare puguin reduir la seva jornada laboral per a la cura de les seves criatures menors o per a la cura de familiars. Ja que les tasques de cures han estat tradicionalment un rol de les dones, són elles les que, majoritàriament, es prenen aquests permisos amb la consegüent reducció salarial que al seu torn afectarà a les seves futures pensions. O, en el pitjor dels casos, seran elles les que abandonin els seus llocs de treball per a la cura de persones grans, menors o dependents, amb la consegüent pèrdua de la independència econòmica present i futura. Però això segueix sent "normal" per a moltíssima gent.

Anem amb un altre tema que particularment em resulta molt penós. L'ús de llenguatges no inclusius o dit d'una altra manera l'ús sexista dels llenguatges.

A veure, sí que existeix sexisme en els llenguatges cada vegada que s'usa el genèric masculí. I si hi ha sexisme hi ha desigualtat, malgrat que molta gent segueixi pensant que és una qüestió d'economia de recursos. Es pot fer un ús no sexista dels diferents llenguatges sense caure en duplicitats ni en violències simbòliques de les imatges. Es poden vendre cotxes sense cosificar els cossos de les dones o el que és pitjor, el de les nenes. I es poden vendre joguines sense recórrer a rols heteroassignats que pretenen mantenir aquest ordre patriarcal i desigual.

No em valen arguments tradicionalistes per mantenir les coses com estan. No em valen imatges hipersexualitzades de les nenes per vendre qualsevol producte. I no em valen perquè s'està jugant fins i tot amb la seva salut.

Desigualtats, les sabem reconèixer?

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dijous, 6 d'octubre de 2016 15:30

No em val que a les escoles i instituts es parli d' "els alumnes" i no de l'alumnat, d' "els" docents i no del personal docent. Que en les fàbriques i centres de treball es parli d' "els" treballadors i no de les persones treballadores. Que es normalitzi allò d' "els" ciutadans i no s'aconsegueixi el mateix parlant de la ciutadania. De veritat que és dolorós al mateix temps que pesat encallar-se sempre al mateix lloc: Discutint tota l'estona sobre l'exigència i necessitat de fer visible a més de la meitat de la població que som les dones. Però segueix sense veure's com una desigualtat real i creixent aquest ús sexista de tots els llenguatges.

Un altre exemple de "normalitat" en les desigualtats: la salut de les dones. Jo sempre l'anomeno com aquesta gran desconeguda.

I és que si tenim en compte que fins pràcticament els albors del segle XXI no hi havia estudis específics sobre les diferents reaccions dels medicaments en els cossos dels homes i de les dones per falta d'investigacions en els cossos femenins, ens farem una idea de la gravetat del tema.

Si exceptuem els moments de l'embaràs i de la lactància (on curiosament no és "aconsellable" prendre medicaments) el cos de les dones no ha interessat a la medicina pel que fa a la investigació de malalties. Per tant, el model amb el qual s'ha construït la medicina moderna ha estat el model del cos masculí. N'hi ha prou amb acudir a alguna consulta mèdica i comprovarem que els diferents cartells que anuncien medicaments habitualment estan il·lustrats amb cossos d'homes.

De tot aquest tipus de coses i d' altres encara més subtils em referia al principi quan parlava de les desigualtats reals. Tot el que he exposat existeix avui dia. Però resulta molt més fàcil negar-ho i tornar a la gastada i exasperant frase de "que ja existeix igualtat; la consagra l'article 14 de la Constitució". De veritat que n'estic d'aquesta frase fins al monyo!

Òbviament el discurs de la "normalitat" de rols amaga la "normalitat" del patriarcat; mentre no es qüestioni aquesta realitat "normal" tot estarà en ordre. Les dones i les nenes tindrem un tracte d'igualtat formal però no d'igualtat real que és la que ens interessa.

Desigualtats, les sabem reconèixer?

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dijous, 6 d'octubre de 2016 15:30

Hem d'entrenar la mirada per veure i denunciar aquestes desigualtats ocultes darrere dels micromasclismes quotidians que pretenen naturalitzar.

Veure i denunciar significa posicionar-se davant de les desigualtats i no quedar-se de perfil veient què passa cada dia. Significa plantar cara al patriarcat i dir prou!

Veure i denunciar implica ser part de la solució i, per tant, deixar de ser part del problema. Implica deixar els acudits sexistes o d'índole sexual amb l'ànim de desprestigiar o de deslegitimar les dones, per exemple.

Posicionar-se davant les desigualtats significa un acte de valentia i implica un esforç continuat de deconstrucció i qüestionament del que s'ha après per construir un nou paradigma social on la igualtat de tota mena sigui l'objectiu.

Despullar la realitat de la normalitat patriarcal en la qual es camufla el patriarcat per actuar cada dia, fins i tot justificant els assassinats de dones i criatures, considero que és un sa objectiu quotidià, malgrat que em (ens) diguen feminista radical, feminazi, etc.

Sé que és una utopia. Però és la meva utopia i no la canviaré. Sé que no estic sola i això dóna poder, i molt.